„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טל. 232262/3/4־03. תא־דואר 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך־משנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנון ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפריר, ענת סרגוסטי ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רסי זברוני ♦ המו"ל: „העולם הזה" בע"מ ♦ הדפסה: „הדפוס החדש" בע"מ. תל־אביב ♦ הפצה: „גד" בע"מ תל־אביב

קוראי יקרים,

אתה מחזיק בידיך את הגליון מס' 2500 של העולם הזה.

זהו מיספר יפה ועגול. לנו זה יותר ממיספר. פירושו 2500 שבועות — כמעט 50 שנים — של עמל, של דבקות במשימה, של מתח, הישגים ואכזבות, של שרות לחברה הישראלית. קיבלתי לידי את עריכת שבועון זה החל בגליון 651 — כך ש־1850 מהגליונות האלה הופיעו בעריכתי.

ערב המאורע קיבלנו שי קטן מידי עמית מכובר. אקונומיסט הוא השבועון הרציני ביותר בבריטניה, אחד החשובים ביותר בעולם. בשבוע שעבר הקריש 22 עמודים שלמים לישראל. כתבת־הענק חשפה את כל נקודות־התורפה של המדינה — הכלכלה המידרדרת, הסכנות לדמו־קרטיה, עליית הפאשיזם. אך עורך הכתבה, כסאן סמיילי, השתדל בכל כוחו למצוא בה גם נקודות־אור. אחת מהן היא, בעיניו, קיומו של העולם הזה. הוא ציין כי זהו „שבועון־החדשות הנקרא ביותר בישראל" והעלה על נס את העובדה שהוא מבטא דווקא דיעות אופוזיציוניות: בכך ראה אות־כבוד לדמוקרטיה הישראלית ולעיתונות הישראלית.

„תוכנית השטן"

בשבוע שעבר הוקרשה התוכנית מבט שני בטלוויזיה לבעיית המעצרים במדינה. במרכז הכתבה עמדה פרשה אחת: הפרשה הקפקאית של שוש ונתי עופרי. אשר עולמם חרב עליהם באחד הלילות. כאשר המישטרה הלמה על דלת דירתם, והחלה דרך יסורים והתעללות, שהסתיימה רק לאחרונה.

קוראי העולם הזה ידעו במה המדובר. כי טיפלנו בפרשה זו כמעט מתחילתה, והיה לנו חלק מכריע ובלעדי בחשיפתה. עוד לפני שנתיים הקריש העולם הזה (11.7.84) כתבה לשערורייה זו, ולפני חודש תיאר העולם הזה (19.6) את ההשתלשלות לפרטי־פרטיה. תחת הכותרת „תוכנית השטן".

ואכן, כתב־הטלוויזיה, גידעון דרורי, הלך בעיקבות העולם הזה. הוא גם הראה את עמודי העולם הזה. פשוט לא היתה לו ברירה, כי תצלומיהם של כמה מגיבורי הפרשה לא היו מצויים בידו, והוא יכול היה להציגם רק מעל עמודי השבועון המסויים.

אולם הכתב ביצע ממש תרגיל־אקרובטיקה כדי להעלים את זהות העיתון שעל המירקע, וגם לא הזכיר אף במילה אחת את העולם הזה — שבלעדיו לא היה שומע מעולם על הפרשה. נראה כי עורך התוכנית, חיים יבין, הרגיש בכך, ולכן ראה צורך להזכיר את שם העולם הזה כדברי־הסיכום שלו.

אין להאשים את הכתב בחריגה, כי הוא רק עשה מה שעושים רוב עיתוני ישראל מדי שבוע, כשהם מעתיקים חומר מהעולם הזה.

אך לא זה העיקר. העיקר הוא הופעתו של מפכ"ל המישטרה, דויד קראוס. אחרי הקרנת הכתבה. הפרטים המזעזעים לא זיעזעו אותו. לא זה בלבד שלא איתר אף מילה אחת של גינוי על חלקם של השוטרים בשערוריה מחרידה זו, אלא שגם חזר על הטענה כאילו היה בסיס לחשש, מפני שקצין־מישטרה שמע בטלפון עדות מר־שיעה.

אני מקווה שהמפכ"ל הוטעה על־ידי אנשיו, שהתביישו בעניין. אחרת אין להעלות על הדעת טענה כזאת.

השוטרים של הפושע

ביקשתי את אילנה אלון, שמגיע לה צל"ש על חשיפת פרשה זו, להגיב על הדברים.

הנה דבריה:

המזימה להעליל עלילה מישפטית על נתנאל

הכתבה ב„העולם הזה"
המפכ"ל אינו חוקר

(„נתי") עופרי יצאה אומנם ממוחו המופרע של שימשון מיזרחי, בעלה לשעבר של שושנה („שושי") עופרי. אך הוא לא יכול היה לבצע אותה ללא עזרת ידידיו במישטרה.

מיזרחי (50) היה שנים רבות בעליו של בר מפוקפק ברחוב הירקון בתל־אביב. באי־הבר היו זונות ועבריינים, וכמובן אנשי־מישטרה, שבאו כדי להשיג שם מידע על עבריינים. מיזרחי עצמו היה, כנראה, מודיע של המישטרה, ותמורת המידע שמסר קיבל טובות־הנאה שונות. יתכן מאוד שכך גם התיידר עם שוטרים מהמדור המרכזי וממישמר־הגבול.

כאשר החליט מיזרחי להתנכל לאשתו־לשעבר ובעלה החדש, הוא הפעיל לשם כך את כל כוח רמיזנו. מעולם לא עשה דבר במו ידיו, והקפיד על כך שבכל פעם שבוצע אחד מהפש־עים, שאליהם שלח את שליחיו, יהיה לו אליבי מושלם, ואם אפשר בחברת שוטרים וקצינים.

במשך שנה היתה מישפחתה של שושי קורבן למכות, ירי ופגיעה במכונית. מכלי שהמישטרה תגלה את המבצעים. שושי התלוננה בכל פעם במישטרה, והחשידה את מיזרחי, אך לא היה לה שומע.

בסופו של דבר, כאשר ראה מיזרחי שאיננו יכול להיפטר מיריבו בדרכים פליליות רגילות, החליט להעליל עליו בעזרת החוק. הוא התלונן אצל ידידים במישטרה כי עופרי מאיים עליו, ומנסה לסחוט ממנו 10 אלפים דולר. הוא סיפר שקיבל כמה שיחות מחברים של עופרי. שהבהירו לו את הסחיטה. חברו של מיזרחי, פקד עימנואל שחר, ששירת אז ביחידה־המרכזית, בא לעזרת מיזרחי. הוא הציע לו לשוחח עם עופרי מתחנת־המישטרה, ולהקליט את איומיו של יריבו.

מיזרחי קיבל בברכה את ההצעה והלך לתחנת־המישטרה. הותקן מכשיר האזנה והקלטה, ומיזרחי טילפן לעופרי. שיחה זו, שכל מטרתה היתה כי תוקלט כדי שתשמש כראייה מישפטית, לא הוקלטה. בבית־המישפט נטען כי היה זה בגלל תקלה טכנית. אולם כפי שהתברר לאחר מישפטו של מיזרחי, יתכן מאוד שהשיחה לא הוקלטה מכיוון שלא עזרה למטרותיו של ה־מודיע של המישטרה.

שעות ספורות אחרי שיחת־הטלפון מתחנת־המישטרה התפוצצה מכונית סוסיתא של מיזרחי. במכונית השניה שלו, מכונית אמריקאית מהודרת, התגלה רימון ממולכד. הוא פנה מייד למישטרה והתלונן כי זוהי נקמתו של עופרי, על שסירב לשלם את דמי־הסחיטה.

עוד באותו לילה הופיעו שוטרים מהיחידה המרכזית בביתם של הזוג עופרי ועצרו את השניים. אחר החוקרים העיקריים היה פקד שחר, שחקר את נתי עופרי, אים עליו, ולדיברי עופרי גם היכה אותו.

התכשיטים של האשה

במישפט שהוגש נגד עופרי על סחיטה באיומים, הועלו שתי גירסות של השיחה שלא הוקלטה. מיזרחי העיד כעד־תביעה וסיפר, כי עופרי דרש ממנו כסף ואיים עליו באותה שיחה. עופרי, כעד־הגנה במישפטו, טען כי הוא מעולם לא שלח אנשים לאיים על מיזרחי, והופתע מאוד משיחת־הטלפון. הוא אישר כי דובר בשיחה על סכום כסף, אבל לדבריו היה זה כסף שאשתו, שושי, תובעת מבעלה הקודם, בגלל תכשיטיה שנשארו אצלו. העד השלישי לשיחה היה פקד שחר. הוא, שהאזין לשיחה כאדם מן החוץ, תמך בגירסתו של מיזרחי.

רק חקירה נגדית מוחצת מצד סניגורו של עופרי, עורך־הדין שימחה זיו, מנעה את הרשעתו של עופרי. הוא זוכה מחמת הספק.

האמת המפתיעה התגלתה רק כחודשיים אחר־כך, כאשר לגמרי במיקרה נעצר מיזרחי יחד עם חבורה שכללה את בנו ואת בנה של חברתו לחיים. הם נעצרו בחשד של נסיון לשוד ולחטיפה של סוחר־שטיחים בתל־אביב. מכיוון שחלק מחבורתו של מיזרחי היו צעירים ללא עבר פלילי, הם נשברו מייד וסיפרו את כל הידוע להם על מעשיו הפליליים של מיזרחי. הם הודו כי פגעו במכונית אביה של שושי, היכו אותו וירו בו, הכל על פי מיצוותו של מיזרחי. אחד מהם גם הודה כי הוא התחזה לחבר של עופרי, כדי לבצע את שיחות־הטלפון שאיימו על מיזרחי בסחיטה. גם שיחות אלה בוצעו על פי דרישתו של מיזרחי.

אחרי מאבק מישפטי עקשני, הודה לבסוף גם מיזרחי בכל העבירות הללו ואחרות, הורשע, ונידון למאסר של 13 שנים בפועל. כעת ברור היה לכל כי עופרי מעולם לא ניסה לסחוט. לא שלח חברים לטלפן ולא פגע במכוניותיו של מיזרחי. הכל היה מתוכנן בידי מיזרחי. מכאן גם היה ברור כי עופרי אמר אמת בעניין שיחת־הטל־פון שלא־הוקלטה, וכי מי ששיקר היו מיזרחי וחברו, פקד שחר, עדות־שקר בבית־המישפט על־ידי קצין מישטרה היא עבירה חמורה מאין כמוה, וכך גם העבירה של אלימות נגד עציר. בעיקר כאשר המתלונן נגד העציר הוא חברו הטוב של קצין־המישטרה האלים.

למרות תלונותיו הרבות של עופרי נגד פקד שחר, הוא לא קיבל עד היום מענה ואף לא הודעה כי העניין נמצא בחקירה. המפכ"ל, דויד קראוס, אמר בטלוויזיה כי החשד נגד עופרי היה מבוסס. מכיוון שהתבסס על עדותו של קצין־מישטרה. מכאן ברור כי המפכ"ל איננו בקיא בתיק בית־המישפט, וכנראה הצהיר את מה שהצהיר בטעות. אולם מדוע לא נערכה עד היום חקירה של פקד שחר. על עדותו בבית־המישפט ועל המכות שהיכה את עופרי?

עם שלום

מכחבים

(המשך מעמוד 3)

רולצין, שרה דורון, גידעון האוזנר, שלמה הילל, זבולון המר, זרח ורהפטיג, אהרון ידלין, אהרון יריב.

חיים כהן, יגאל כהן־אורגד, ישראל כץ, משה כרמל, יעקב מרידור, יובל נאמן, מאיר עמית, נתן פלד, חיים צדוק, מרדכי ציפורי, משה קול.

אלימלך רימלט, יצחק רפאל, אליעזר שוסטק, ויקטור שם־טוב, יעקב שימשון שפירא, שמואל תמיר.

לסיכום: מאז קום המדינה נשאו ונושאים 111 איש בתואר שרים: 25 בממשלת האחדות הלאומית; 39 בממשלות־העבר שעודם בחיים ו־47 שהלכו לעולמם (מהם 13 בעת היותם שרים).

צבי בר־שירה, גבעתיים

● ● ●

תלונתה של דוגמנית

על תצלום של שלומית אמיר (העולם הזה 17.7).

הופתעתי לראות את תמונתי מתנוססת ברחל המרחלת. אם כי אין לי כל טענות כלפי הכתבה. ברור לי שאנשים אוהבים רכילות (במיוחד בארצנו) ולדעת כל מה שקורה בצלחתו של הזולת (וזה חלק מהמחיר שגובה מיקצועי).

אבל — הריני דוגמנית, ובתור דוגמנית מיקצועית, כל שישה חודשים אני משנה את הופעתי, לפי צו־האופנה. לכן איני חושבת שזה מחמיא לי לפרסם תמונה שלי משנת 1976. הופעתי אז היתה שונה לחלוטין מהופעתי כיום.

תמונה זו פוגמת במוניטין שלי ובעבודתי כדוגמנית בכך, שכל צלם מהארץ או מחו"ל,

דוגמנית אמיר (1985)
כל שישה חודשים. הופעה חדשה

בראותו תמונה זו, אינו יכול לדמיין לו כיצד אני נראית כיום. וזה פוגע בקריירה שלי.

היות ואני מאמינה שאתם אוהבים שלמות ויופי, אודה לכם במאוד אם מיקרה כזה לא יישנה.

שלומית אמיר, תל־אביב

● ● ●

וגם הבן של מלכיצדק

על פיוטי העולם הבא **ועל פייטנים יהודיים באיטליה** (העולם הזה 24.7).

מאיפה הוא לקח את השם הזה, הקורא גטניו? קשה לי להאמין, שאפילו בימי הביניים היה ליהודי שם כמו אמיתי בן־אחימעץ.

אסי זהבי, באר־שבע

● תנוח דעתו של הקורא זהבי. בספר־היסוד של הד"ר ססיל רות, **תולדות היהודים באיטליה**, מוזכר לא רק שמו של בן־אחימעץ, אלא גם שמותיהם של אחד ענן בן־מרינוס (פייטן גם הוא), אחד יצחק בן־מלכיצדק (שחיבר פירוש למישנה), אחד קלונימוס בן־שבתאי (שהיה בקיא גדול בתלמוד).